

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

כב.

עין משפט גזירה

קלג א ב טושיע י"ד סימן
שעה ספיק ח
כהג"ה:
קלד ג מ"י פ"א מהל'
אכל ב' ה טושיע
שם ספיק ז:
קלה ד ה מ"י שם פ"ו
הלכה ד טושיע שם
ספיק ח:
קלו ו מ"י פ"ו מהל'
שמועה הלכה יד
קמג עין ספ טושיע י"ד
סימן טו ספיק א':
קלז ז מ"י פ"ד מהל' אכל
הלכה ז ספג עין
לדבני ב טושיע שם סימן
שם ספיק ז:
קלח ח ה מ"י שם פ"ו
הלכה ט טושיע
שם סימן שפ ספיק כד:

הלך גדול הבית לבית הקברות מהו. פי' מי מונה לעצמו או לא דשמש כיון שהוא טרוד צעניני מת וכששמעו הם שמע גם הוא ימנה עמהן או שמה מונה לעצמו ולא ידענה מאי הוי דינא זגדול הבית שזה ממקום קרוב אי מונה עמהן הואיל והוא עיקר ויש ליתן טעם לומר שהוא מונה לצדו הואיל ואינו יודע האצילות או טעם להיפך דהואיל משום המת הלך ימנה עמהם:

דאתא בנו תלתא יומין. כשאתא גדול הבית צמח ג' ימים מונה הוא עמהן וכדאמרין לעיל ג' ימים הראשונים מונה עמהם וקשיא לי דהא קיי"ל כר"ש דלפי' ביום ז' מונה עמהן כדאמרין לקמן וא"כ מה לי תוך ג' מה לי לאחר ג' ונראה מתוך ה"ג דלפי' לר"ש (בר יוסף) הוי מילוק דמח' ג' ואחר ג' מקום רחוק שפי' הא דאתא צגו תלתא יומי מונה עמהן אפי' צא ממקום רחוק אתא לנתר תלתא יומי ממקום קרוב אפי' תוך ז' מונה עמהן ובסמוך פירש אפי' לר"ש אחי' הך מילתא ועוד יש לפרש דה"פ הלך גדול הבית לבית הקברות מהו דמצינן ליה אס' איתו שצא מונה עם הנשארין וכך פי' ר' יצחק ז"ל והוא כשיש גדול הבית צבית או מונה עמהן הבא אלס ממקום קרוב ומלאס אצליס שאע"פ שאצלוס חל מקודס לשלו ומלאס יוס או יומיסי יקיים עמהן ^(א) לפרש כשצא גדול הבית תוך ג' ימים צבית גדול הבית ג' ולר"ש אפי' ביום השביעי ודוקא כשיש גדול הבית צבית כי אז צטל אלס והכי פי' איציעא לכו הלך גדול הבית לבית הקברות פי' הלך ללות מת עד עיר אחרת וקצרו שם מהו שיהא מונה עמהן אותו שצא אלס אצליס צעיר שמת צה מונה עמהן אפי' שאין גדול הבית עמהן ^(ב) וא"כ דהא דבעינן גדול הבית צבית למעוטי אחי נמי קאחי אע"ג דידע צהאי אצילות

הלך גדול הבית לבית הקברות. אחר מטמו לקוצרו ושהה שם ג' ימים: מהו. מי חשבינן ליה כמאן דהוי צביתיה הואיל ולגזר המת הלך איתו: מונה עמהן. דלצילות שלהם התחילה משחזרו פניהם מן המת ואצילות של גדול ^(א) עד שיסתום הגולל: לצני הללפוני. מקום:

הלך גדול הבית לבית הקברות מהו תא שמע דאמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן אפילו הלך גדול הבית לבית הקברות מונה עמהן מונה עמהן והתניא מונה לעצמו לא קשיא הא דאתא בגו תלתא והא דלא אתא בגו תלתא כי הא דאמר להו רב לבני הצלפוני דאתו בגו תלתא לימנו בהדייכו דלא אתו בגו תלתא לימנו לגפשיהו אמר להו רבא לבני מחווא אתון דלא אזוליתו בתר ערסא ומכי מהדריתו אפייכו מבבא דאבולא אתחילו מנו: ר"ש אומר אפילו בא ביום השביעי ממקום קרוב מונה עמהן: א"ר חייא בר גמרא א"ר יוסי בן שאול אמר רבי יהוא שבא ומצא מנחמין אצלו ^(א) בעי רב ענן נגערו לעמוד ולא עמדו מהו תיקון ^(ב) גמירי חבריה דר' אבא בר חייא אבא ומנו ר' זירא ואמרי לה חבריה דר' זירא מרבי זירא ומנו ר' אבא בריה דר' חייא בר אבא א"ר יוחנן ^(ג) הלכה כרבי שמעון בן גמליאל בטרפיות והלכה כרבי שמעון באבל כרבי שמעון באבל הא דאמרין

כרשב"ג בטרפיות דתנן בני מעים שניקבו וליחה סותמת כשרה דברי רשב"ג מאי ליחה אמר רב כהנא שירקא דמעיא דנפיק אנב דוחקא ^(א) אמר מאן דהוא ^(ב) איזבי ואסיק ואגמרא לשמעתא מפומיה דמריה כי סליק אשכחיה לר' אבא בריה דרבי חייא בר אבא א"ל אמר מר הלכה כרשב"ג בטרפיות א"ל אנא אין הלכה אמרי כר"ש באבל מאי א"ל פלוגתא נינהו דאיתמר רב חסדא אמר הלכה וכן א"ר יוחנן הלכה ר"ג אמר אין הלכה י ואין הלכה כרשב"ג בטרפיות והלכה כר"ש באבל ^(א) דאמר שמואל הלכה כדברי המיקל באבל על כל המתים כולן ^(ב) מדחה מטתו הרי זה משובח על אביו ועל אמו הרי זה מגונה היה ערב שבת או ערב יום טוב ^(ג) הרי זה משובח שאינו עושה אלא לכבוד אביו ואמו ^(ד) על כל המתים כולן ^(ה) רצה ממעט בעסקו רצה אינו

ושייך צה או דלמא לא אתא למעוטי אלא היכא דאתא גדול הבית צבית דלעיל דהא הלך גדול הבית לבית הקברות, ובא בתוך שלשה מנה עמהן. בא לאחר שלשה ומצא שהלך גדול הבית לפני הקברות מונה לעצמו. כדאמר ר' יוחנן, רב לבני הצלפוני, דאתו בגו תלתא לימנו בהדייכו, דאתו לבתר תלתא לימני לנפשיה. בא ממקום רחוק, בתוך שלשה מנה לעצמו, מיכן ואילך אפילו בא ממקום קרוב מונה לעצמו. ר' שמעון אומר אפילו (בא) ביום שביעי, בא ממקום קרוב מונה עמהן. ואוקמה ר' יוסי בן שאול, והוא שבא ומצא מנחמין אצל אבילין, כלומר ערין לא נסתלקו מן האבלות, דאמרין מקצת היום ככולו. ואיבעת להו נייערו האבילין לעמוד ובא ממקום קרוב ומצאן שעדיין לא עמדו מהו, ועלתה בתיקו. אמי משמיה דר' יוחנן, הלכה כר' שמעון באבל, הא דאמרן, דאמר שמואל הלכה כדברי המיקל. הא דאמרין בגריה בדיקא ארתא, הלכתא כרבן שמעון בן גמליאל בטרפיות, כבר פירשנו בשחיטת חולין, ופשוטה הויא. אמר להו רבא לבני מחווא, אתוןן דלא אזוליתו בתר ערסא, מכי

(א) מולין ג ע"ש, (ב) [סס], (ג) [צילה כו.], (ד) מולין ג [נהיה מת.], (ה) [לעיל יח.], (ו) [עין עירובין מו. לקמן כו.], (ז) שמחת פ"ט, (ח) בתלפיו גרסאות מוחק מן מינה לרבנן עד ציוס השביעי וגורס לעיל מינה עם הנשארין לרבנן כשצא גדול הבית תוך ג' ימים אפי' ר"י אפילו ציוס ז' וכן פי' ר"י וכו', (ט) צהדייט כמו צנדול הבית צבית דשקאן גדול הבית כר' עזמא הוי דינא כרבנן כר"ל ט. (ע"י נוספת הירושלמי שביד הר"ש פ"מין לטו, (פ) [פי' מהה אחרונה].

הגהות הב"ב

(א) גמ' ה"ה ע"ש או ע"ש או שיהיו שמים מדלפין על מטתו ה"ו משומח: (ב) ר"ש ירושלמי מונה כר' ואצילות של גדול לא התחיל עד שיסתום הגולל:

גליון הש"ס

גמ' רצה מפעם בעסקו. עין קלח דף כו ע"א מוספת ד"ה אס ט"ל:

רבינו חננאל

ואפילו הלך גדול הבית לבית הקברות, ובא בתוך שלשה מנה עמהן. בא לאחר שלשה ומצא שהלך גדול הבית לפני הקברות מונה לעצמו. כדאמר ר' יוחנן, רב לבני הצלפוני, דאתו בגו תלתא לימנו בהדייכו, דאתו לבתר תלתא לימני לנפשיה. בא ממקום רחוק, בתוך שלשה מנה לעצמו, מיכן ואילך אפילו בא ממקום קרוב מונה לעצמו. ר' שמעון אומר אפילו (בא) ביום שביעי, בא ממקום קרוב מונה עמהן. ואוקמה ר' יוסי בן שאול, והוא שבא ומצא מנחמין אצל אבילין, כלומר ערין לא נסתלקו מן האבלות, דאמרין מקצת היום ככולו. ואיבעת להו נייערו האבילין לעמוד ובא ממקום קרוב ומצאן שעדיין לא עמדו מהו, ועלתה בתיקו. אמי משמיה דר' יוחנן, הלכה כר' שמעון באבל, הא דאמרן, דאמר שמואל הלכה כדברי המיקל. הא דאמרין בגריה בדיקא ארתא, הלכתא כרבן שמעון בן גמליאל בטרפיות, כבר פירשנו בשחיטת חולין, ופשוטה הויא. אמר להו רבא לבני מחווא, אתוןן דלא אזוליתו בתר ערסא, מכי

ליחה. מנפטיס היא (וחולין ג). שירקא דמעיא דנפיק אנב דוחקא. גלדיא ודוקא בתי מנפטיס ומולין אותה מסה צדוק (שם). אמר מאן דהוא. אחר מן התלמידים הוי שהוא ולא טרע שמו (ביצה כו). ולא היו וסדין אלו סקדיו הגמרא מן הוה (וחולין ג). לארעא איזבי ואסיק. לארעא דשירא לאתריה דרבי אבא צביה דרבי חייא בר אבא ואגמרא לשמעתא מפומיה דר' חייא בר אבא ואגמרה משמיה אי אמר הלכה כר' שמעון או לא (שם).

רבינו אבהו (המשך)

הדריחו אפייכו מבבא דאבולא אתחילו למימי. ירושלמי הרי שבא ומצא [אבל] בתוך ביהו, בשני ובשלישי מונה עמהן, ברביעי מונה לעצמו. אפילו (א) בששי משלים עמהן. אמר ר' יהושע בן לוי הלכה כר' שמעון, בשאין [הוא] גדול משפחה, אבל אם הוא גדול משפחה מונה לעצמו, כר' מינא שרורה לר' יצחק ארמינא, מכיון שאהה גדול מנה לעצמו. על כל המתים המדחה מטתו משובח, על אביו ועל אמו מונה. אלא אם היה ערב שבת או ערב יום טוב או שהיו גשמים מולפין על מטתו, ועושה לכבוד אביו, הרי גם זה משובח. על כל המתים אם רצה שלא לרעב וליתן אלא (אם) רצה לישא ויבטן בסחורתו כל היום הרושות בידו.

(א) צירושלמי הגי' אפילו צדיעי משלם עמהן והדבר פשוט לדלל צעדיע ויהי תמוס' כאן ד"ה דאתא צסם הירושלמי וכן י"ל צדיעי צדיעי.

כיון דידע צהאי אצילות חשיב אצילות לידעו עיקר וצטל האורח גביהו א"ל מונה עמהן והתניא מונה לעצמו לא קשיא הא דאתא גדול הבית צגו תלתא יומי מצבית הקברות דאז הוא מונה עמהן וגם האורח מונה עמהן אס צא בתוך שלשה לרבנן או בתוך שבעה לרבי שמעון הא דלא אתא גדול הבית צגו תלתא יומי דלא חשיב אצילות לידעו עיקר דלימני הא דאתא מעלמא צהדייהו מאחר שאין גדול הבית מונה עמהן ולא מיבעיא לרבנן שאין גדול הבית עמהן ^(א) כי לא אתא צגו תלתא אלא אפי' לר"ש דאמר אפי' ציוס ז' מונה עמהן שאל ה"מ אחר דלא הוה ידע צה בתחילה וצטל לגבייהו כיון דגדול הבית נמי מני צהדייהו והס בתחילה האצילות ועיקרו יתר ממנו שאל ידע בתחילה האצילות אבל החוזר מצבית הקברות שהיה בתחילה האצילות אינו מונה עמהן היכא דלא אתא צגו תלתא יומי צין אס יש גדול הבית צין אס אין גדול הבית כי הא דל"ל רב לצני הללפוני דאתי צגו תלתא החוזר מצבית הקברות צגו תלתא לימנו צהדייכו דלא אתו צגו תלתא יומי מימני לנפשיה עכ"ל ז"ל הירושלמי הרי שצא ומלאס אצליס שאע"פ שאצלוס חל מקודס לשלו ומלאס יוס או יומיסי יקיים עמהן ^(א) לפרש כשצא גדול הבית תוך ג' ימים צבית גדול הבית ג' ולר"ש אפי' ביום השביעי ודוקא כשיש גדול הבית צבית כי אז צטל אלס והכי פי' איציעא לכו הלך גדול הבית לבית הקברות פי' הלך ללות מת עד עיר אחרת וקצרו שם מהו שיהא מונה עמהן אותו שצא אלס אצליס צעיר שמת צה מונה עמהן אפי' שאין גדול הבית עמהן ^(ב) וא"כ דהא דבעינן גדול הבית צבית למעוטי אחי נמי קאחי אע"ג דידע צהאי אצילות

ממעט

מעשה